01/05/2020

Ο μακαριστός Μοναχός Σπυρίδων Μικραγιαννανίτης ψάλλων την τελευταία Μεγάλη Εβδομάδα της επιγείου ζωής του

/ Ορθόδοξες Προβολές

Η Μικρή Αγία Άννα, η γνωστότερη ως Μικραγιάννα, αποτελεί εξάρτημα της Μεγάλης Σκήτης της Αγίας Άννας. Ευρίσκεται μεταξύ Αγίας Άννας και Κατουνακίων σε βραχώδη κατωφέρεια και με λίγη πράσινη επιφάνεια λόγω του πετρώδους εδάφους. Αποτελείται από δέκα «Καλύβες», κατά την Αγιορείτικη ορολογία, από τις οποίες οι δύο δεν έχουν Ναό.

Η ζωή στη Μικραγιάννα, σύμφωνα με τις γραπτές μαρτυρίες και την παράδοση, αρχίζει τον δέκατο έκτο αιώνα με την εγκατάσταση των πρώτων γνωστών κατοίκων της και ασκητών, των Οσίων Διονυσίου του Ρήτορος και Μητροφάνους.

Οι δύο αυτοί Όσιοι, προερχόμενοι από μετόχι της σπουδαίας Μονής του Στουδίου της Κωνσταντινούπολης και ζητώντας τόπο ήσυχο και απόμακρο, έφθασαν και στη Μικραγιάννα, αφού πρώτα πέρασαν από τις Καρυές και την Αγία Άννα, που τότε λεγόταν Σκήτη της Λαύρας.

Image not found or type unknown

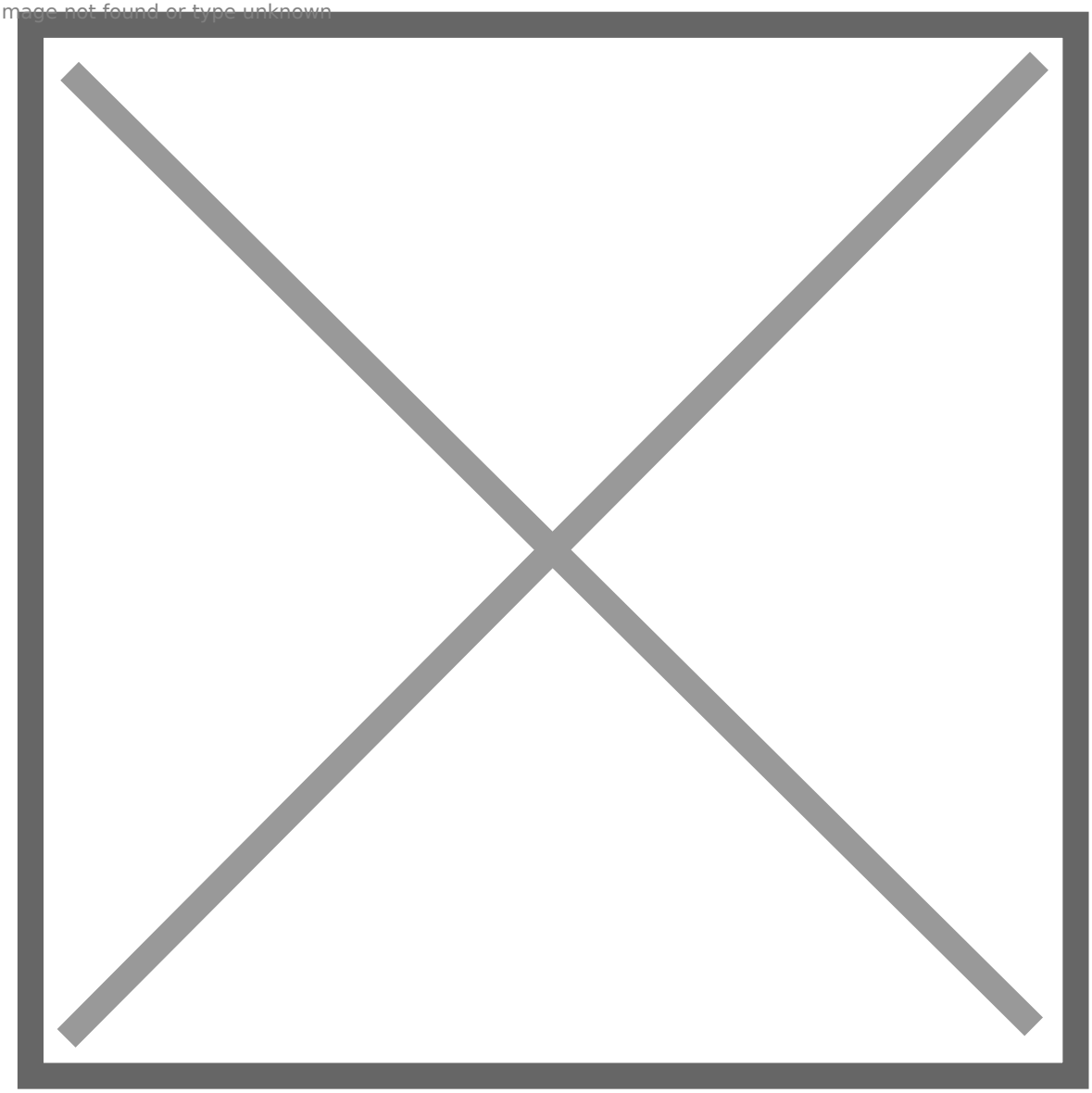

Μορφωμένος ο Άγιος Διονύσιος, τιμημένος από τη Μεγάλη Εκκλησία με το οφφίκιο του Ρήτορος, και πνευματικός άνθρωπος κατά την ζωή του, έγινε μαγνήτης και τράβηξε κοντά του πολλούς ανθρώπους, τους οποίους βοήθησε, στήριξε και ενεθάρρυνε, και επιπλέον θαυματούργησε σε πολλούς, ώστε η κοίμησή του να καταγραφεί ως κάτι το ιδιαίτερο σε κώδικες της Μονής Διονυσίου και Δοχειαρίου. Ήταν άριστος καλλιγράφος και συγγραφέας, και βιβλία του βρίσκονται τόσο στη Μεγίστη Λαύρα όσο και σε άλλες Μονές και στη Σκήτη Αγίας Άννας.

Έχοντας τον Άγιο Διονύσιο Γέροντα, ο Άγιος Μητροφάνης διέπρεψε ως υποτακτικός, και στη συνέχεια ως πνευματικός στα χωριά της Χαλκιδικής εξομολογώντας και στηρίζοντας τον κόσμο στην τότε τουρκοκρατούμενη χώρα. Αυτός γνωστοποίησε και μια περίφημη οπτασία περί κολάσεως και Παραδείσου

κάποιου Δημητρίου από τη Στρατονίκη.

Η μνήμη των δύο αυτών Οσίων Πατέρων τιμάται στις εννέα Ιουλίου με πανήγυρη στον σπηλαιώδη Ναό τους, όπου και παλαιότερα υπήρχε Ναός μαζί με το κελάκι τους. Απόδειξη του περάσματός τους είναι ο σωζόμενος νιπτήρας του ναίσκου τους και το επίχρισμα από κορασάνι πάνω στον βράχο και μέσα στο σπήλαιο.

Στο πέρασμα των αιώνων αρκετές άλλες μορφές άφησαν το στίγμα τους, που το γνωρίζουμε από χειρόγραφες διηγήσεις, έγγραφα και κείμενα. Κυρίως όμως γνωστοί έμειναν οι περίφημοι Πνευματικοί παπα-Γρηγόρης, παπα-Σάββας, παπα-Κοσμάς, προηγούμενος Δανιήλ και άλλοι, για τους οποίους τόσα και τόσα διηγούνταν οι παλαιότεροι. Ακόμη, πρέπει να αναφέρουμε τον Γέροντα Γαβριήλ που είχε το χάρισμα των δακρύων.

Αλλά και στον εικοστό αιώνα, στις μέρες μας, μορφές άγιες και οσιακές στόλισαν και αυτό το παρτέρι του Περιβολιού της Παναγίας μας, σαν τον Γέροντα Αβιμέλεχ, πνευματικό παπού μας, φίλο του Αγίου Νεκταρίου και των εξαδέλφων Αλεξάνδρων (Παπαδιαμάντη και Μωραιτίδη), ψάλτη του παπα-Πλανά και άλλων απλοικών και αγίων παπάδων της εποχής εκείνης. Απλός, ανεπιτήδευτος, ανυπόκριτος, ακατάκριτος ο Γέροντας Αβιμέλεχ, άφησε στο πέρασμά του, τόσο στο Άγιον Όρος όσο και στον κόσμο, τη φήμη αγίου Μοναχού. Κοιμήθηκε σε βαθειά γηρατειά εκατόν πέντε ετών.

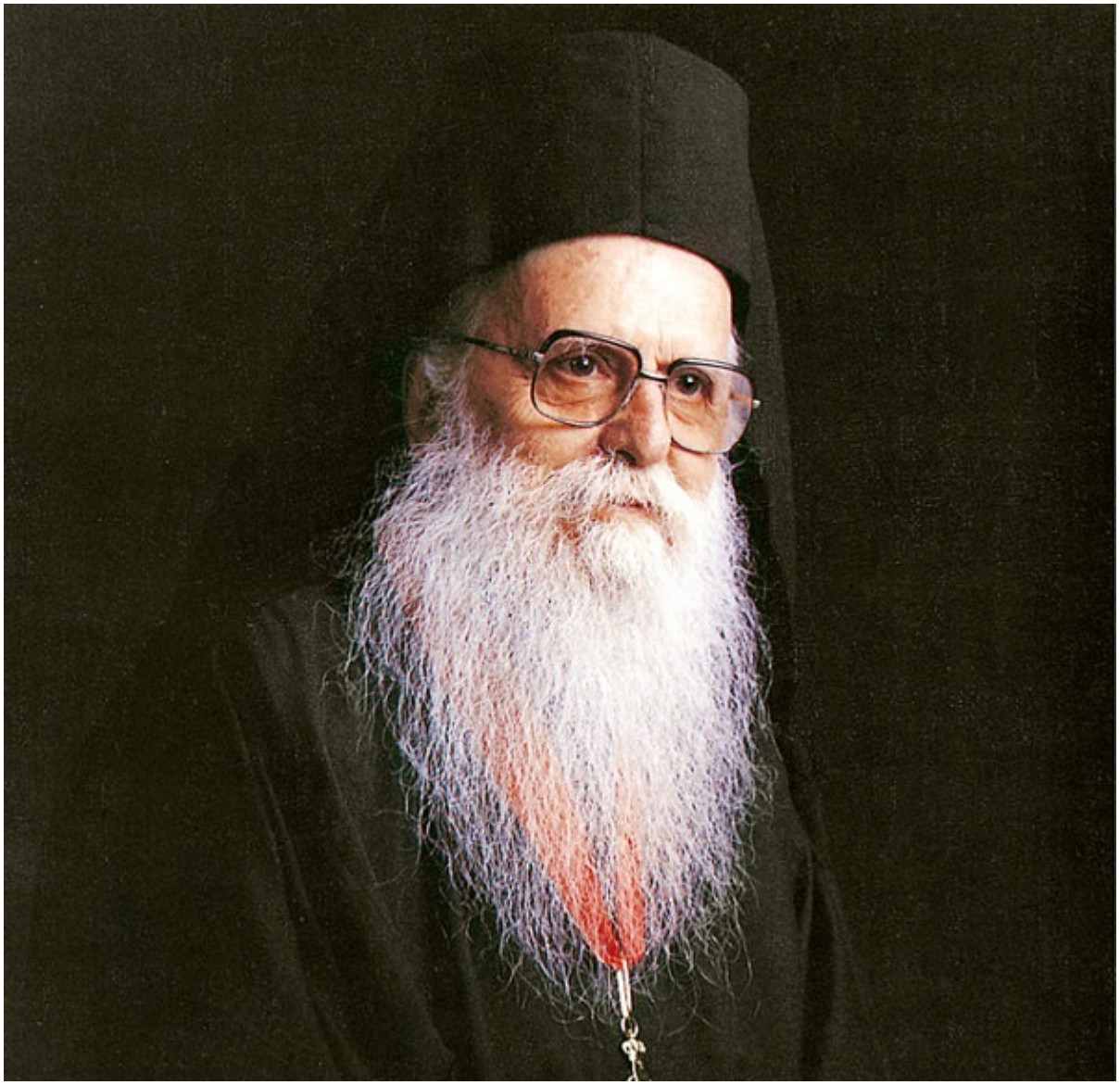

Τι να πούμε όμως και για τον Γέροντά μας, τον Μοναχό Γεράσιμο τον Μικραγιαννανίτη, το «αηδόνι της Εκκλησίας», τον χαρισματούχο Υμνογράφο, τον αυστηρό καλόγηρο, τον στύλο της υπομονής, το πρότυπο της υπακοής;

Από μικρός αφιερώθηκε στον Θεό αφήνοντας την Αθήνα και τα καλά της για την Βασιλεία των Ουρανών. Ακολούθησε άγνωστο καλόγερο και έφθασε στα βράχια της Μικραγιάννας έχοντας εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού και στην αγάπη της Παναγίας μας. Ασκήθηκε σκληρά στη δύσκολη Μικραγιάννα, και παρ' όλο που εγκαταλείφθηκε από τον Γέροντά του, εντούτοις έκανε τα αδύνατα δυνατά και παρέμεινε «μόνος μόνω τω Θεώ την ελπίδα αναθέμενος». Η πίστη του αναπτέρωσε την ελπίδα, του φούντωσε την αγάπη του για την ασκητική ζωή και παρέμεινε στύλος ακλόνητος υμνώντας τον Θεό, την Παναγία μας και τους Αγίους «όλη ψυχή και διανοία». Και «το Πανάγιον Πνεύμα το φωτίσαν τους αγραμμάτους μαθητάς»

φώτισε τον πατέρα Γεράσιμο και έγραψε ύμνους, αναρίθμητους ύμνους, και πλούτισε την Εκκλησία του Θεού με τεράστιο υμνογραφικό έργο που τιμήθηκε από σύμπασα την Ορθοδοξία.

Δεν δελεάστηκε στη διάρκεια της ζωής του από κοσμικές σειρήνες, που του υπόσχονταν πολλά, αλλά τα παρέβλεψε όλα, μόνο και μόνο για να εκπληρώσει τον πόθο του και τον σκοπό, για τον οποίο άφησε τον κόσμο. Έτσι ευλογημένος από τον Θεό, και έχοντας κοντά του περισσότερους ανθρώπους απ' όσους τον εγκατέλειψαν, έφυγε από αυτόν τον κόσμο πλήρης ημερών αφήνοντας πίσω του την ευλογία του.

Αλλά και οι αείμνηστοι Γέροντές μας Ιερομόναχοι Διονύσιος και Μητροφάνης πέρασαν την εδώ ζωή τους με άσκηση και ταλαιπωρία, πάντα όμως εργαζόμενοι το καλό και βοηθώντας τους πονεμένους και απελπισμένους ανθρώπους κάτω από το πετραχήλι τους. Αφιερωμένοι από παιδικής ηλικίας και περνώντας δύσκολη ζωή αξιώθηκαν πολλών χαρίτων και δωρεών. Ιδιαιτέρως ο πατήρ Διονύσιος αναδείχθηκε ένας εκ των καλυτέρων Πνευματικών-εξομολόγων της εποχής του. Η χάρη του Θεού, επιβραβεύοντας τη ζωή του, του χάρισε αγάπη, υπομονή και διορατικότητα και ανέπαυε πλήθη ανθρώπων, μικρών και μεγάλων στην ηλικία και στο αξίωμα, πλουσίων και φτωχών, ανδρών και γυναικών.

Πολλοί τον θυμούνται και τον ευγνωμονούν για τη στήριξη, την ελπίδα και την αγάπη που τους έδωσε. Δυστυχώς όμως για μας που μείναμε πίσω, ο Θεός τους πήρε σε διάστημα επτά μηνών τον ένα από τον άλλο, αφήνοντας εμάς ορφανούς.

Τη συνέχεια της διαδοχής ως Γέροντας της Καλύβης μας από το 1998, ανέλαβε ο μακαριστός και σε όλους αγαπητός Μοναχός Σπυρίδων Μικραγιαννανίτης, ο οποίος υπήρξε ένας από τους πιο σημαντικούς αρχαιότροπους Αγιορείτες ψάλτες στο μεταίχμιο της παλαιότερης με τη νεώτερη γενιά. Αν ο Γέροντάς μας Γεράσιμος ήταν το «αηδόνι της Εκκλησίας», ο πατήρ Σπυρίδων ήταν σίγουρα το «αηδόνι του Αγίου Όρους», όπως πολλοί τον ονόμασαν. Είχε καρδιά μικρού παιδιού και ήταν για όλους μία ανοιχτή αγκαλιά που ενέπνεε ειρήνη, γαλήνη, στοργή και αγάπη Χριστού σε όλους τους επισκέπτες της Μικραγιάννας και όχι μόνο.

Image not found or type unknown

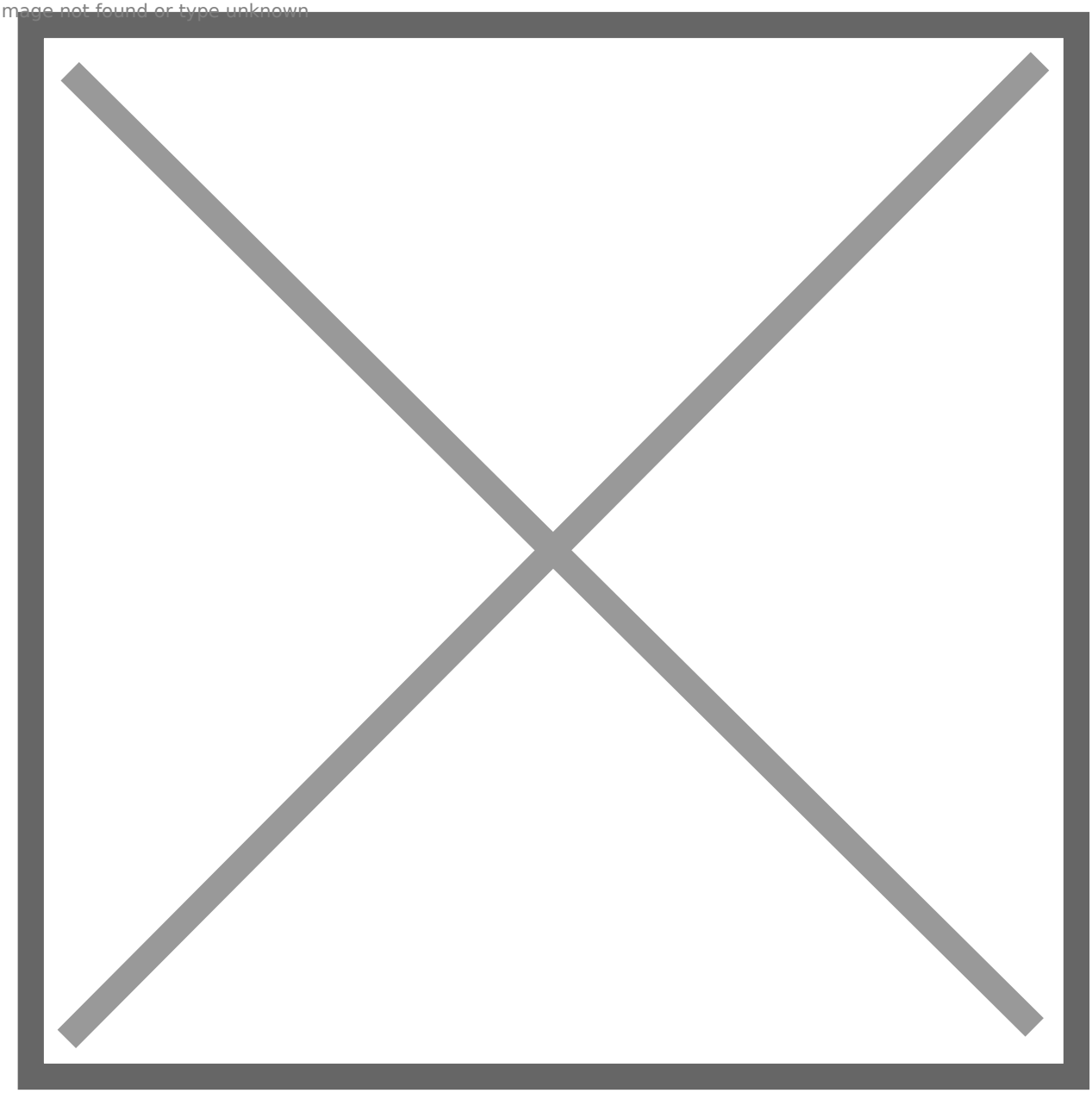

Η βροντερή φωνή του αντηχούσε σε όλη την πλαγιά και ξεχώριζε πάντα στις Πανηγύρεις όπου τον καλούσαν με όλη τη Συνοδεία ως υπεύθυνο του χορού των Ιεροψαλτών. Μαθητής στην αρχή του Άρχοντος Πρωτοψάλτου Χαρίλαου Ταλιαδώρου και στη συνέχεια ακροατής και άξιος συνεχιστής των μεγάλων Αγιορειτών ψαλτών της παλαιότερης γενιάς, διάκο-Διονυσίου Φιρφιρή, γ. Μελετίου Συκιώτη, παπα-Γαβριήλ Μακαβού, π. Ιωάσαφ Ιωασαφαίου και πολλών άλλων. Τιμούσε επίσης και αγαπούσε ιδιαίτερα τον αείμνηστο Λυκούργο Αγγελόπουλο.

Ο Κύριος της Ζωής τον κάλεσε κοντά Του να ψάλλει με την χορεία των Αγγέλων το 2015, ύστερα από μακρόχρονη μάχη με τον καρκίνο, η οποία τον ταλαιπώρησε

ιδιαίτερα, αλλά κατόρθωσε να την αντιμετωπίσει με γενναιότητα, διδάσκοντας και από αυτό το μετερίζι όσους βρέθηκαν κοντά του.

Απόδειξη της ευλογίας του Θεού ήταν και η ανάδειξη του π. Νικηφόρου, αδελφού της συνοδείας μας, σε Μητροπολίτη Κινσάσας, Υπερτίμου και Εξάρχου Κεντρώας Αφρικής. Ο π. Νικηφόρος, πρώην Σχολάρχης της Αθωνιάδος Σχολής και Διευθυντής του Εκκλησιαστικού Λυκείου Αργυροκάστρου, φλεγόμενος από ένθεο ζήλο, υπηρέτησε ως καθηγητής τόσο στην Αλβανία, όσο και στο Κογκό, βοηθώντας έτσι στο έργο της Ιεραποστολής.

Ήδη ευρισκόμενος εκεί αγωνίζεται πάνω από τις δυνάμεις του για τη διάδοση του λόγου του Θεού, τη στερέωση των νεοφωτίστων Χριστιανών και την ανάδειξή τους σε σωστά μέλη της Ορθοδόξου Εκκλησίας, στηριζόμενος στις ευχές των προαπελθόντων Γερόντων, τους οποίους ολοψύχως αγάπησε.

Έτσι δεν έπαψαν να υπάρχουν ευλογημένες μορφές στη Σκήτη της Μικραγιάννας, και ελπίζουμε ότι και άλλες θα αναδειχθούν, ώστε η ζωή εδώ να συνεχίζεται αδιάκοπη, και ακατάπαυστη δοξολογία να αναπέμπεται από το στόμα των Πατέρων προς τον Άγιο Θεό, την Παναγία Του Μητέρα και τους Αγίους που τον τίμησαν, Διονύσιο και Μητροφάνη.

Πηγή κειμένου: www.mikragianna.gr

Οπτικοακουστικό υλικό από την τελευταία Μεγάλη ΕβδομάδΑ και το Άγιον Πάσχα 2015:

Τα βίντεο που επισυνάπτονται είναι στιγμές από την Μεγάλη Εβδομάδα του 2015 του μακαριστού Γέροντα Σπυρίδωνα που έμελλε να ήταν και το κύκνειο άσμα του καθώς λίγο καιρό αργότερα εκοιμήθη εν Κυρίω. Παρά την κλονισμένη τότε κατάσταση της υγείας του η απόδοση των κατανυκτικών ύμνων μαρτυρούν τον ζήλο για την λειτουργική ζωή και το τάλαντο της ψαλτικής τέχνης το οποίο διατήρησε ως το τέλος της επίγειας ζωής του.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο μακαριστός Γέροντας ενώ είχε λάβει οδηγία από τους θεράποντες ιατρούς να εξέλθει από το Άγιον Όρος προ της Μεγάλης Εβδομάδας λόγω της βεβαρημένης κατάστασης της υγείας του, ο ίδιος επέλεξε να παραμείνει στο Άγιον Όρος βιώνοντας λειτουργικά τις ημέρες της Μεγάλης Εβδομάδας και του Αγίου Πάσχα, που έμελλε να είναι και το τελευταίο της επίγειας ζωής του.

Ο μακαριστός Γέρων Σπυρίδων ψάλλει το «Καὶ νῦν...» των αποστίχων του Όρθρου της Μεγάλης Παρασκευής «Ἤδη βάπτεται κάλαμος...». Αναφέρει χαρακτηριστικά ο ιερός υμνογράφος: «Ἤδη βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως, παρὰ κριτῶν ἀδίκων, καὶ Ἰησοῦς δικάζεται, καὶ κατακρίνεται σταυρῷ, καὶ πάσχει ἡ Κτίσις, ἐν σταυρῷ καθορῶσα τὸν Κύριον. Ἀλλ' ὁ φύσει σώματος δι' ἐμὲ πάσχων, ἀγαθὲ Κύριε δόξα σοι.» καταγράφοντας μέσα από το κείμενο την άδικη δίκη και καταδίκη του Κυρίου, και εκφράζοντας ποιητικά την συμμετοχή της κτίσης και του πιστών που πάσχουν βλέποντας τον Κύριο να υποφέρει, κατά την ανθρώπινη φύση Του, επί του Σταυρού. Οι πιστοί όμως παράλληλα με τη βαθιά οδύνη, αναπέμπουν δόξα σε Εκείνον, που πάσχει για αυτούς και Τον δοξάζουν για την άφατη φιλανθρωπία και το μέγα έλεος Του.

ΠΗΓΗ: ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ